

Mummon ohje, antakaa anteeksi

Toissa lauantaina kiertelin hautausmaalla ja vein kynttilät rakkaiden sukulaisten haudoille. Samalla tuli muisteltua heitä ja yhteisiä aikoja heidän kanssaan. Sunnuntaina 5.11. kirkoissa puhuttiin rakkaudesta ja anteeksiannosta. Silloin minulle nousi mieleen oma Aino-mummoni. Aino oli rempseä ja mukava mummo. Mummolassa ei mummoa tarvinnut koskaan jännittää ja pelätä. Lapset saivat olla ja touhuta ja saivat anteeksi, jos jotain tuli hölmöiltyä. Mummon rakkaus meitä kaikkia lapsenlapsia kohtaan oli tasapuolista. Kaikki saivat siitä osansa.

Lapsesta saakka mummon kanssa oli helppoa jutella ja tämä jutteluyhteys säilyi mummon vanhuuteen ja kuolemaan saakka. Hänellä riitti aina asiaa puhuttavaksi, mutta hän oli myös hyvä kuuntelija. Hänen kanssaan oli helppo puhua asiasta kuin asiasta.

Mummon kanssa pystyi puhumaan myös elämän vaikeista asioista ja aikansa kuunneltuaan hän usein antoi oman vanhemman naisen elämänohjeensa. Joskus ohjeet olivat käyttökelvottomia, mutta tärkein niistä ohjeista oli anteeksi antaminen. Mummon oma elämä ei aina ollut helppoa, joten välillä se ajatus anteeksiantamisesta tuntui oudolta. Silti se oli ohje, jota mummo meille jakoi koko elämänsä ajan. Muistakaa antaa anteeksi, ja ei vain seitsemän vaan seitsemänkymmentä seitsemän kertaa.

Tarja Perälä, diakoni
Orimattilan seurakunta